

A lélekdoki

A megváltó 4. évad

„Ez a sorozat feltölti a lelkem, de úgy,
ahogy arra más könyvek nem is képesek.
Megnevettet, magához szorít, meghat, beburkol
a történet, a stílus, ez a drága, varázslatos, mégis
annyira emberi és életszagú világ.”

– *Sara_Harka, moly.hu*

finep
selection

2022 Hans Christian Andersen-díjas szerzője

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

A lélekdokor

A megváltó 4. évad

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Nonónak, akinek Jovo az életét köszönheti.

„Ha könyvem, mindamellet, hogy szórakozást nyújt az olvasóknak, akár csak egyetlenegy is arra késztetne közülük, hogy jobb véleménnyel legyen felebarátairól, és az emberi természetet szebbik oldalát szemlélje, igazán boldog és büszke lennék, hogy ilyen eredményt értem el.”

Charles Dickens

Előszó a *Pickwick Klubhoz*

*„Neked valami különleges szemüveged lehet,
az ember másképp látja veled a világot.”*

Solo

Az előző évadok tartalmából:

Sauveur Saint-Yves¹ martinique-i származású, negyvenéves klinikai szakpszichológus Franciaország Orléans nevű városában él.

Az özvegyen maradt Sauveur egyedül neveli 9 éves fiát, **Lazare**-t, és új családot próbál alapítani kedvesével, **Louise Rocheteau**-val, aki maga is kétgyermekes anya (fia, **Paul** 9 éves, lánya, **Alice** 14), ezenfelül meg van áldva egy exférjjel, **Jérôme**-mal, aki még mindig féltékeny rá, noha ő hagyta el, hogy feleségül vegye a fiatal **Pimprenelle**-t.

A Murlins utca 12.-ben, ahol Sauveur él és dolgozik, telt ház van, amióta befogadta a hajléktalan **Jovót**, az egykori idegenlégióst és hajdani gengsztert, a 17 éves **Gabint**, akinek édesanyja, madame Poupard épp a nővérénél lábadozik egy pszichiátriai kezelés után. De Jovo és Gabin nem épp azt a helyet bitorolják-e Sauveur hajlékában, amely Louise gyermekeinek járna?

Sauveur több páciensének terápiáját nyomon követhetjük a negyedik évadban is. Így:

¹ A leggyakrabban előforduló francia nevek kiejtését a kötet végén összegyűjtöttük. *A ford. megj.*

A 13 éves **Ella Kuypens**ét, akit iskolatársai a közösségi médiában zaklatnak, miután felkerült róla egy fotó, amelyen fiúnak van öltözve. Édesapja, Camille Kuypens néhány napja vonult be egy alkoholelvonó központba.

A 4 éves **Mailys**ét, aki a falba veri a fejét, hogy kivívja szülei, **Lionel és Claudie** figyelmét, a két fiatal felnőttet ugyanis teljesen beszippantják az új technológiák.

A 29 éves **Frédérique Jovanovic**ét, aki sosem találkozott még a nagyapjával, Jovóval, azt hiszi róla, hogy egy csatamezőn elesett. Egyébként pedig kétségbeesetten keresi az Igazít.

A **Carré** nővérekét, a 15 éves **Margaux**-ét és a 12 éves **Blandine**-ét, akiknek elvált szülei immár bírósághoz fordulva folytatják örökös háborúzásukat. Margaux korábban vagdosta magát, és már a második öngyilkossági kísérlete miatt került kórházba, Blandine-t pedig hiperaktívnek diagnosztizálták. A két lány elhatározta, hogy közös terápiát folytat.

A 16 éves **Samuel Cahen**ét, aki nemrégiben ismerte meg az édesapját, **André Wienert**, a híres zongoraművészt, aki borderline szindrómája miatt maga is terápiára szorul. Samuel jó tanuló gimnazista, szeretne kikerülni rátelepedő természetű anyja befolyása alól, és megtalálni végre a szerelmet.

Amúgy minden a legnagyobb rendben, és most még nyugodtan lehet boldog új évet kívánni.

2016. január 4-től 10-ig tartó hét

– Igazából miért is vagyunk itt?

– Hiszen tudod: a házi orvos mondta, hogy menj el ehhez a pszichológushoz.

– De nekem semmi mondanivalóm a számára. Hogy is hívják?

– Sauveur Saint-Yves.

A fiatalember végighúzta kezét gyéren pelyhedző szakállán, ami gyomként lepte el az arcát és a nyakát.

– Mit mondjak neki?

– Hiszen tudod – felelte az anyja. – Hogy nem alszol. Hogy nem jársz el otthonról. Hogy folyton csak játszol.

– Azt mondja majd: vegyél magadnak egy életet.

Mindketten halkán beszéltek, azzal a tapintattal, ahogy egy nagybeteg szobájában szokott az ember, akinek a fájdalmai ellenére sikerült végre elaludnia.

– Monsieur Luciani?

A fiatalember összerezzent. Mivel soha nem hagyta el a szobáját, senki nem szokta így szólítani. Fejét az imént kinyíló ajtó irányába fordította, és elképedt tekintetétől nagyon gyermekinek, nagyon védtelennek látszott. Olyan valakire számított, amilyen a házi orvos, a

Dubois-Guérin doktor, egy töpörödött, bajuszos kisöregre az íróasztala mögött. Csakhogy a pszichológus egy magas, fekete fazon volt, lazán kigombolt fehér ingben és öltönyben.

– Szíveskednének utánam fáradni? – kérdezte, miközben diszkrét fejbiccentéssel üdvözölte az anyát.

Átvezette őket a folyosón, amely a váróhelyiséget a rendelőtől elválasztotta. Az új páciensek rendszerint egy gyors pillantással felmérték maguk körül a terepet. A fiatalember azonban mozdulatlanul állt az egyik fotel mellett semmibe révedő szemmel.

– Foglaljon helyet! – biztatta Sauveur. – Ön is, asszonyom.

Madame Luciani letette a táskáját meg a kabátját a kanapéra, és leült. Alacsony teremtés volt, sárgás arcszínnel, szemét sötét karikák árkolták. Rosszul levágott haja, ami régen hollófekete lehetett, a tövé-nél szürkéllett.

– Én telefonáltam önnek a múlt héten, hogy időpontot kérjek a fiamnak.

– Mm, mm.

– A házi orvosunk tanácsára.

– Rendben.

Csönd. A fiatalember súlyos légvétele. Úgy helyezte át testét a fotelben, ahogy alvó fordul meg a matracon.

– És ön, uram? – bátorította Sauveur.

– Én mi?

Egy újabb csönd után a fiú az anyjához fordult:

– Na látod: az a fajta, aki nem mond semmit.

– Azt szeretné inkább, ha kérdéseket tennék fel? – kérdezte Sauveur a legandalítóbb hangján.

– Fogalmam sincs... Igen, azt.

– Tudja, miért van itt?

– Itt... a földön?

– A konzultáción. Ugyanakkor az ön kérdése éppúgy érvényes.

Miért van a földön?

– Bah, igazából ez a kérdés.

– Mm, mm.

– Fogalmam sincs, miért vagyok itt. Fogalmam sincs, mire jó ez.

Én se vagyok jó semmire.

A fiúnak mély, szép zengésű hangja volt, akár férfias is lehetett volna, de puhán, enerváltan beszélt.

– Nem tudom, mit kezdjek az étellel.

– Mit kezdjen az étellel – visszhangozta Sauveur hipnotizőri hangján.

– Anyám mondta magának a telefonban... Nem jövök ki a szobából. Lassan egy-másfél éve már.

– Kettő – helyesbített az anyja, akinek szemét könnyek homályosították.

– Ide mégis eljött – jegyezte meg Sauveur.

– Anyuka elhozott kocsival.

A jobb kezével lassan végigsimított a szakállán, és azt dűnnyögte, „anyuka”, mintha most eszmélne rá, hogy az ő korában már nem beszél így az ember.

– Huszonkét éves vagyok, de igazából nem érzem magam felnőttnek.

– Huszonhárom – lehelte az anyja.

Az idő, a fiával ellentétben, számára nem állt meg.

– Igazából letört vagyok.

– Letört – ismételte a visszhang.

– Tudom, Dubois-Izé doktor szerint ez depresszió. De én nem érzem magam depressziósnak. Egyszerűen csak nincs kedvem ahhoz,

ami kinn van. Kinn olyan, mint egy horrorfilmben. Megpróbálok nem gondolni rá. Ebből áll az életem. Nem szabad gondolkodni.

– Hogy kell „nem gondolkodni”? – tudakolta Sauveur olyan hangsúllyal, mint aki kételkedik a dolog lehetőségében.

– Nincs benne semmi bonyolult. Csinálsz magadnak egy teát, odaülsz a gépedhez, beszállsz egy játékba, ami már folyik. Két csapat gyilkolja egymást. Alaposan ismerni kell a dörgést, hogy tudd, hol csapj le, meg ilyesmi. Van egy stukkered, lövöldözöl, a saját szemszögéből látsz mindent. Nagyon valóságos. Kiüríti a fejed. Aztán megvárod, hogy jól kifáradj, csak akkor fekszel le. Mikor már majd összeesel az álmoságtól.

Beszéd közben végig a szakállát dörzsölgette. Aztán beletúrt a hajába, ami túl hosszú volt, és egy kicsit zsíros is, kis bóbitát borzolt a feje búbjára.

– Tehát, madame Luciani – fordította a székét az asszony felé Sauveur –, egyedül él a fiával, így van?

– Nem mindig volt így. Öt éve váltunk külön az apjával. De jól ment. Mármost úgy értem, dráma nélkül. Egyetértésben. Eleinte Jean-Jacques minden második héten elment hozzá. De aztán a volt férjem Párizs környékére költözött, és ez megbonyolította a dolgot.

Sauveur újra a fiatalemberhez fordult.

– Továbbra is szokott találkozni az édesapjával?

– Nem igazán. Inkább csak Skype-on. De nem miatta. Miattam. Minthogy nem megyek ki a szobámból.

– És ön hogy élte meg a szülei különválását?

– Jól.

– Jól? – lepődött meg Sauveur.

– Ahogy anyám mondja: „dráma nélkül”. Igazából számítottam rá.

– Számítottam rá.

– Igen, de ettől még nem kell magyarázatokat keresni, hogy a szülők válása az oka ennek meg annak. Igazából elég jó fej szüleim vannak. Nincs mit a szemükre vetnem.

– Nincs mit a szemükre vetnie.

– Maga folyton ismétli, amit az ember mond – jegyezte meg hirtelen Jean-Jacques.

– Hogy biztos legyek benne, jól értettem.

– Nem könnyű megérteni másokat, mikor az ember saját magát se érti. De magának ez a mestersége.

„Pssszichológus”, sziszegte a fogai között.

– És épp most szkenneli át az agyamat.

A gondolatra elvigyorodott. Ritkás szakállával és a tarajjal a fején valami furcsa madárhoz hasonlított. Az édesanyja restelkedve nézett rá.

– Öt évvel ezelőtt tizennyolc éves volt – szólalt meg újra Sauveur.

– Akkor még gimnáziumba járt, jól gondolom?

– Aha. Ott csesződött el a dolog.

– Hogyhogy?

Jean-Jacques fáradt mozdulattal mutatott az anyjára. Hogy magyarázza el ő. Madame Luciani átvette hát a szót, hogy elmesélje, mi történt akkor, amikor a fia regisztrált a *felveteli.fr*-re.

– Ezen az oldalon kell megjelölni, hol akar továbbtanulni valaki az érettségi után. Egy kukkot nem értettem, és ő sem. Az apja pedig épp... üzleti úton volt. És akkor Jean-Jacques pánikba esett. Úgy érezte, túl sok a választási lehetőség, és semmi garancia nincs rá, hogy nem választ-e rosszul. Azt mondta, úgyse menne át az érettségim, inkább osztályt ismétel. Utána már nem is volt hajlandó bejárni az iskolába.

– És aztán?

– Nem érettségizett, még egyszer járta az utolsó osztályt.

– És aztán?

– Aztán sem tette le az érettségét, másodjára sem. Nem ment el az összes vizsgára.

– A filozófiára nem – szólt közbe a fiatalember. – „Szabadnak kell lennünk ahhoz, hogy boldogok legyünk?” Ez volt az esszékérdés. Totál lesokkolja az embert!

– Pedig érdekes kérdés.

– Ki nem tojja le a kérdéseket... ha nincs rájuk válasz.

– Ahhoz, hogy választ reméljünk, először is fel kell tenni egy kérdést... Ön mire válaszolna szívesen?

– „Miért kell szabadnak lennünk ahhoz, hogy boldogok legyünk?” Nem, nem, csak hülyéskedek... Miért nevet?

– Ez utóbbi kérdésére történetesen tudok válaszolni – mondta Sauveur, aki csakugyan nevetett. – Azért nevetek, mert nagyon rokon-szenvesnek találom önt.

– Á, tényleg? – kérdezte eléggé meglepődve Jean-Jacques. – Nem gondolja, hogy egy nagy nulla vagyok, az a csávó, akinek ott virít a homlokán a címke: LÚZER?

– Én azt gondolom, hogy ön egy olyan fiatalember, aki egzisztenciális válságon megy keresztül. Ami visszavisz minket a filozófiához.

– Ez para.

Amióta a beszélgetés felpörgött, Jean-Jacques úgy mozgatta a lábfejét, mint aki szeretne mielőbb szabadulni innen.

– Ön foglalkozik... olyan kigno... kogniizé... viselkedésterápiával? – dadogta madame Luciani.

Sauveur hagyta az anyát a szavakkal küszködni, közben a fiút fürkészte.

– Vagy hipnózissal? – kérdezte a fiatalember, és hipnotizőri hangon hozzátette: – „Azt akarom, hogy kijöjjön a szobájából, hogy regisztráljon egy munkaközvetítőbe, és vágassa le a haját.”

Ezt hajtogatta neki az anyja fél éve.

– Mi az, ami a legkevésbé tetszik önnek ebben a programban? – érdeklődött Sauveur.

Úgy tűnt, mintha Jean-Jacques válaszolni akarna, aztán mégsem.

– Nem t’om.

Nem adni semmi támpontot, nem nyújtani semmi kapaszkodót.

– A videójátékon kívül más tevékenységet is végez?

– Mifélet?

– Ezt kérdezem én is... Szokott filmet nézni?

– Néha. Streamingen.

– Fenn van Facebookon?

– Már nem.

– Miért?

– „Hol vagy?”, „Mit csinálsz?” A szobámban vagyok, és nem csinálok semmit. Fölösleges, hogy ilyen kérdéseket tegyenek fel nekem.

Ez közvetve Sauveurnak is szólt.

– Minimalista életmód – kommentálta továbbra is mosolyogva Sauveur. – Ön a modern idők remetéje. És ami a táplálékot illeti: adományokat helyeznek a küszöbére?

Sauveur habozott, milyen hangot üssön meg. A fiatalember azonban láthatólag jól tűrte az élcelődést.

– Aha – bólogatott –, a kaját anyám hozza. Különben nem eszek. És ez a szörnyű. Hogy anyámtól függök. És ami még szörnyűbb, hogy ezt ő is tudja.

Az erős szavak ellenére a beszéde ugyanolyan vértelen és álmatag maradt, és valahányszor elhallgatott, a szakállát dörzsölgette.

– Hallott már a hikikomorikról? – tette fel minden átmenet nélkül a kérdést madame Luciani.

– Japánban? – kérdezett vissza Sauveur.

– Az interneten olvastam róluk. Állítólag sokan vannak. Fiatalok, akik nem mozdulnak ki a szobájukból.

– Igen, abbahagyják a tanulást, nem is dolgoznak, semmilyen szociális életük nincs.

– Ó, tehát tudja, miről beszélek! – mondta szemlátomást megkönnyebbülve madame Luciani. – Ön mivel magyarázza ezt?

– Japánban nagyon erős társadalmi nyomás nehezedik a fiatalokra, különösen a fiúkra. Sokat várnak tőlük az iskolában, rendkívül erős a verseny, és vannak, akik ettől összeroppannak. Nem lázadoznak, hanem bezárkóznak a szobájukba.

– Furcsa – jegyezte meg madame Luciani. – Jean-Jacques-nak nem volt gondja az iskolával. Még végzősként is jó osztályzatai voltak.

Sauveur a fiatalember felé fordult, aki különösebb érdeklődés nélkül hallgatta, ahogy róla beszélnek.

– Szerette az iskolát?

– A fenébe is, dehogy! Reggelente felkelni, meg minden...

– Ez a másik probléma – kapott a szón az anyuka. – Délután három-négy óra tájban kel fel. Ma is vért izzadtam, mire felkeltettem, hogy eljöhessünk ide.

Sauveur megnyugtatta: a következő időpontot tehetik este hétre is.

– Minek? – kérdezte Jean-Jacques.

– Hogy alhasson.

– Nem, hanem, minek egy újabb időpont? ... Úgy se ér semmit az ilyesmi.

– Kérdés: vajon olyasmit csinálni, ami semmit nem ér egy semmit nem érő életben, végső soron érhet-e valamit... Tehát jövő hétfő hét óra?

– Semmi kedvem – dünnyögte a fiatalember, de az édesanyja egy pislogással jelezte, hogy megfelel.

Miután kikísérte őket, Sauveur egy pillantást vetett a rendelőben függő kerek faliorára. Csak fél óráig bírta a konzultációra megszabott negyvenöt perc helyett. Vagyis maradt egy kis ideje a következő páciensig. Mielőtt kiment volna érte a váróba, az egyik fiókból levelet vett elő, amit a Guy Môquet Gimnázium igazgatója juttatott el neki.

Uram,

Tekintettel arra, hogy nem sikerült kivívnom a felettem állók bizalmát, jómagam pedig nemigen tartom nagyra munkatársaimat, sajnálattal vagyok kénytelen benyújtani felmondásom. Ugyanakkor tudatni szeretném Önnel, hogy az intézményében eltöltött év nem volt híján izgalmas felfedezéseknek, és Önt, Igazgató Úr, mint tiszteletre méltó személyt örzöm meg emlékeimben.

Kérem fogadja szívélyes üdvözetemet, valamint jókívánságaimat az új esztendőre.

Gabin Poupard

Sauveurnek halvány mosolyra húzódott a szája, ahogy újra elolvasta. Ez a levél, amelyben egyetlen helyesírási hiba sem volt, és ami teljesen kihozta a sodrából az igazgató urat, számára azt bizonyította, hogy a fiú korábban igenis jól profitált az iskolarendszerből. Amióta azonban gimnazista lett, csak alkalmi munkásként vett részt a közoktatásban. Márpedig a horizonton egyre fenyegetőbben rajzolódott ki a franciaérettségi, ami nyilván erősen szerepet játszott ebben az állítólagos felmondásban. Sauveur sóhajtva hajtotta össze a levelet. Kénytelen lesz beszélni Gabinnel, és a fiúhoz majdnem annyira nehéz közel férközni, mint Jean-Jacques Lucianéhoz...

– Ella?

A lány felállt, felkapva a földről a tengerészszákot, amit ledobott maga mellé, amikor bejött a váróba. Sauveur tetőtől talpig szemügyre vette, így szokta felmérni, hol tart.

– *New shoes* – állapította meg.

Ella lábán fekete bőr edzőcipő volt.

– Apától kaptam karácsonyra.

Egyébként még mindig a sötétkék kabátját viselte a nagyon szűk csíkos pulóvere fölött. „Elöl deszka, hátul léc” – ezt mondta annak idején az anyja, mikor Sauveur olyan lányt mutatott be neki, aki túl sovány volt az ízlésének.

– Hogy vagy?

– Jól.

Ahogy leült a terapeutájával szemben, Ella az ökleit a csíkos pulóver kenguruzsébébe dugta.

– Van hír édesapádról?

– Nincs. Nem telefonálhat nekünk.

Sauveurnek kiment a fejéből, hogy az alkoholelvonó központban, ahová Camille Kuypens január másodikán vonult be, az első héten a betegek nem léphetnek kapcsolatba a családjukkal.

– Hát persze, ne haragudj... Pedig tudtam.

Szívesen mondott volna mindenfélét, hogy az elvonókúra gyötrelmes, de tíz nap múlva Camille már jobban lesz, hogy érted teszi, ki fogja bírni. De hallgatott, arra várt, hogy Ella a maga módján nyissa meg a beszélgetést.

A lány körbepillantott, mintha inspirációt gyűjtött volna, majd szavalni kezdett:

– „Rőt fák közé két út vezetett, / S csak egyre tehettem lábamat, / Sokáig álltam, s még lehetett, / Szemmel követtem az egyiket, / Míg el nem tűnt a bozót alatt; / S a másik útra tértem...”²

Bármely más pszichológus úgy reagált volna, hogy faggatni kezdi: „Ez miből van? Miért mondd épp ezt?” Sauveur azonban belülről az arcába harapott, hogy még véletlenül se mondjon semmit.

– Ez egy vers. Mindenféle verseket megtanulok. Aztán, mikor sétálok, elszavalom őket, így nem érzem magam egyedül.

Aztán hozzátette, mintha vallomás lenne:

– Ma sokat sétáltam.

Pedig ma hétfő volt, és újra elkezdődött a tanítás. Mivel szinte apai aggodalommal viszonyult Ellához, Sauveur legszívesebben kérdésekkel bombázta volna: „Miért nem mentél iskolába? Úgy érzed, hogy az internetes zaklatás még mindig nincs lerendezve? A szünetben is kaptál sértő üzeneteket a telefonodra?” De továbbra is türtőztette magát. Ella kihúzta a kezét a kenguruzsebből, egy nyitott pengéjű kést szorongatott benne. Sauveur kis híján összerезzent, olyan váratlanul érte a mozdulat.

– Apa cserkészbicskája – mondta Ella.

– Kicsit több mint egy sima bicska – jegyezte meg Sauveur. – Ez egy Opinel.

Ella a penge végénél fogva felé nyújtotta.

– Látja, mi van a nyelén?

A Kuypens nevet véste bele hajdan, még ifjú cserkészként Camille.

– Nagyon éles. Meghámoztam vele magamnak egy almát.

És akkor elmesélte az egész napját. Rendes időben elindult otthonról azzal az elhatározással, hogy most már újra megy iskolába. Hogy is tehetett volna másként? A 7. A-s zaklatók bocsánatkérő levelet

² Robert Frost: *A nem járt út* (Hárs Ernő fordítása).

küldtek neki. Jimmy Deliont, a fiút, aki feltette a képét a közösségi hálóra, kiadós fejmosásban részesítette az igazgatónő. A nevelési tanácsadó információs napot tervez az internetes zaklatásról és az egyén felelősségéről. Szóval a felnőttek számára az úgy el volt boronálva. Csakhogy minél közelebb ért Ella az iskolához, annál hevesebben vert a szíve.

– Már itt dobogott fenn – emelte a kezét a torkához. – Érzem, mikor fog rám törni. Elfog a hányinger, a hátamat kiveri a jeges veríték, a lábam, mintha rongyból lenne.

Zavart lelkiállapotban sarkon fordult, és csak akkor ébredt tudatára, mit is csinál, mikor a Loire partján találta magát.

– Elmentem a zsilipig, aztán tovább egyenesen a csatorna mentén. Szép arrafelé, az már a vidék. Legalább tíz kilométert gyalogoltam. Eleinte vacogott a fogam, köd volt, a földből szállt fel. De aztán a nap feloszlatta, és egy kis faluhoz értem. A pékségben vettem egy bécsi bagettet, megosztottam rajta pár jó kövér fehér kacsával. Egy kis strandnál egy egész csapat volt belőlük. Az is lehet, hogy libák voltak.

Elnevette magát, ahogy visszagondolt rájuk. Háp-háp-háp, utánnoztta őket. Nils Holgersson, mondta aztán. Eszébe jutott a vadludak által elrabolt fiú meséje, aki a legöregebb lúd hátán utazza be Svédországot. Az apja kését a combjai közé szorította, pengével felfelé.

– Délben újra megéheztem, betévedtem egy piacra, a grillcsirke illatától összefutott a nyál a számban. Nem volt több pénzem. Úgy-hogy loptam... egy almát.

Ezt hámozta meg a késével. A világ legfinomabb almája volt. Egy lopott alma.

– A tiltott gyümölcs – mormogta Sauveur, azt hitte, Ella nem hallja, mert úgy tűnt, beleveszett az ábrándjaiba.

De a lány bólintott. Mindig jellemző volt rá ez a kettősség. Lényéknek egy része a képzeletvilágba menekült, egy másik figyelt. A tekintete a késre siklott, és mintha csak megértette volna a szimbólumot, behajtotta a pengét.

– Apa Elliotnak tartogatta – mondta.

Elliotnak, a méhben elhalt kistestvérnek, akinek Ella a helyébe lépett.

Az íróasztalán lévő telefon csörgése elégedetlen csippenést váltott ki Sauveurból. Általában hagyta, hogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő, de most valami azt súgta neki, hogy vegye fel.

– Á, ön az, madame Kuypens... Igen, itt van. Ne aggódjon. Minden rendben... Igen, megmondom neki... Természetesen.

Ella, visszaváltozva ijedt kislánnyá, nagy, fekete szemével kérdőn nézett a pszichológusra, mikor az visszaült vele szemben a foteljébe.

– A sulifelhívta anyát – találgatott büntudattal teli hangon.

– Szükségképpen.

A nevelési tanácsadó akkor telefonált madame Kuypensnek, mikor Ella már a második órán sem jelent meg.

– Anya dühös?

– Megpróbált elérni, aggódott miattad.

– Lenémítottam a telefonomat.

A hangja is szinte elnémult. Miért avatkozik bele az anyja a terápiájába?

– Valamit el akartam mondani, de már nem tudom, mit – szólalt meg újra bosszúsan.

Pedig valami fontosat. Muszáj, hogy eszébe jusson. Telt-múlt az idő, az óramutatók rótták a köröket. Néhány perc, és Sauveur ki mondja a mindent elvágó mondatot: „Akkor mára ennyiben maradunk.”

– Nem szeretem, mikor hallgatunk – mondta idegesen Ella.

– „A csend érleli a gyümölcsöt, a szó leszakítja.”

Afrikai közmondás.

– Á, megvan, mit akartam mondani! – kiáltott fel hirtelen a lány.

– A novellapályázatot. A latintanárnő beszélt róla.

Madame Nozière volt az egyetlen a tantestületben, aki miatt Ellának kedve volt átlépni az iskola küszöbét. Egyszer megvallotta neki, hogy ír, sőt odaadta az első próbálkozásai egyikét, hogy olvassa el. Nozière tanárnő rendszeresen benevezte valamelyik osztályát egy ifjúsági irodalmi magazin által kiírt pályázatra.

– Maximum nyolc oldalt kell írni egy adott témáról. Az idén ez a másság.

Madame Nozière nem nevezte be Ella osztályát, csak neki szólt, hogy egyénileg is lehet indulni.

– Ezért a szünetben írtam egy novellát, és beküldtem. Ráadásul a zsűri elnöke Audrey Maluri, kis koromban olvastam tőle egy könyvet.

Lehet, hogy ez egy jel?

– Aki nyer, annak megjelentetik az írását – tette hozzá.

– Elliot Kuypensként adtad be?

– Igen.

Ella az írot csakis hímnemben tudta elképzelni.

A ház másik végében egy tíz év körüli fiú ceruzákat és piszkozatfüzetet pakolt ki a nagy konyhai asztalra. Eredetileg néhány szorzási feladatot szándékozott elvégezni, hogy kedvében járjon madame Dumayet-nek, a tanító nénijének. Ehelyett azonban ábrándozott, egyre azt

ismételgetve, hogy hétszer nyolc az, hétszer nyolc az... Köztudomású, hogy a hétszer nyolc a nyolcszor kilenccel egyetemben az egyik legnagyobb gyötrelem minden negyedikes kisdiaáknak. A ceruzája végével Lazare megütögette az egyik rudat a ketrecen, amelyben madame Gustavia durmolt. A kis hörcsög azonban meg se moccant, orrát a forgácsba fúrva gunnyasztott tovább.

– Dögunalom – nyögte Lazare, és maga sem igazán tudta, hogy ezt az elvégzendő házi feladatra vagy úgy általában a létezésre érti.

Ekkor zajt hallott a folyosó felől, mintha cipőtalp csoszant volna a padlón.

– Jovo? – kérdezte Lazare, az öreg légiós járását vélvén felismerni.

A csoszánáshoz most hörgés is társult, ami jóval ijesztőbb volt. Még ha Jovo nem is örvendett túl jó egészségnek, nem szokott így fújtatni.

Lazare görcsösen rámarkolt a vonalzójára, agyába képek tolultak. Egy férfiről, akinek fiatal kora ellenére fehér a haja, halvány szemét mintha vércsík szegélyezné, és aki ezekkel a szavakkal bukkan fel a verandáról: „Tudod, ki vagyok? A Balsors.” A férfiről, aki egy évvel ezelőtt ebben a konyhában támadta meg. De nem, az képtelenség. Hugues Tourville börtönben van.

Lazare, még mindig a vonalzót szorongatva, felállt a székéről. Az ajtókeretben egy sziluett jelent meg. Kibicsaklott nyakkal, görbe hátal, csüngő karral, vicsorgó fogakkal, az egyik lábát húzva közeledett felé.

– Rrrrah...

– Ez mi? – kérdezte kissé remegő hangon Lazare.

– Egy zombi – felelte Gabin, azonnal visszavéve nyegle kamasztartását. – A vonalzót a homlokomba kellett volna döfnöd. Utána többször megforgatni, hogy pürésítsd az agyam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Így kell végezni velük? – tudakolta Lazare.

– Igen, vagy nyilat kell röpíteni a tarkójukba, tsakkk, az íjaddal. De ha barkácstípus vagy, egy csavarhúzó is megteszi.

Lazare elfojtott egy undorodó fintort.

– Hol tartasz?

– Az első évad végén.

Gabin nemrég fedezte fel a *The Walking Dead*-et.

– Én is nézhetem veled? – rimánkodott Lazare.

– Igen, de nem fogom előlről kezdeni az első évadot. Amúgy se nehéz megérteni, miről szól. Zombijárvány van, csak pár ember marad normális. Az a lényeg, hogy nem szabad, hogy a zombik megharadják őket, mert akkor ők is zombivá válnak. Rrrrah!

Gabin újra utánozni kezdte az élőhalottakat, kezét görcsösen Lazare felé nyújtogatva, mintha el akarná kapni.

– Megöllek! Megöllek! – hadonászott fenyegetően a vonalzójával Lazare, akiben düh és pánik keveredett.

– Hihihhi – röhögött rikácsolva Gabin –, már halott vagyok...

Játékuknak a veranda ajtajának nyikordulása vetett véget. Jovo volt, most tért vissza az Orléans utcáin való csatangolásából. Vér nem színezte már az arcát, hús se nagyon volt a csontjain, az öreg teljesen úgy hatott, mint egy élőhalott.

De zombikollégáival ellentétben ő szálfagyenesen állt, és minden emberevő hajlam hiányzott belőle.

– Hoztam kenyeret – tett le két bagettet az asztalra.

– Szerinted léteznek zombik? – szegezte neki a kérdést tüstént Lazare.

– Még szép, hogy léteznek, azt a ribancfattyát neki! Én magam is láttam egyet.

Jovo még kabátban lezuttyant egy székre, fájdalmas sóhajt hallatva.